

BRATRSKÁ NÁKLONNOST 8) BRATRSKÁ NÁKLONNOST

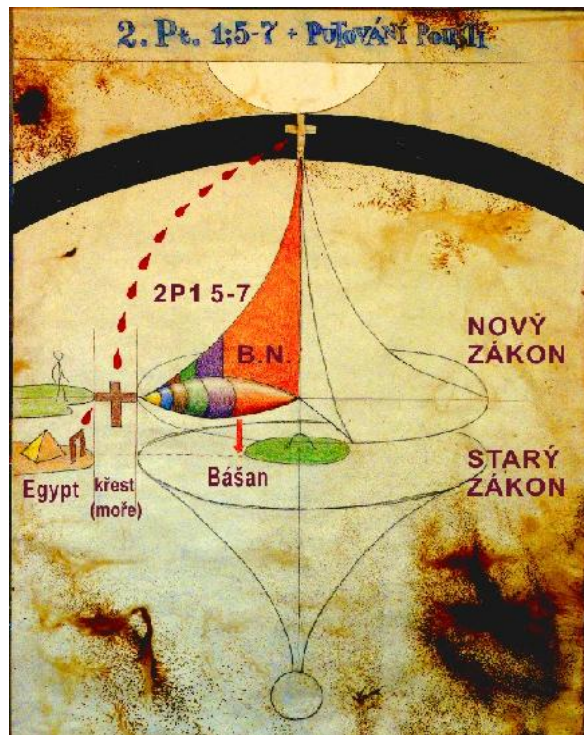
Z předcházejících kapitol již bylo patrné, že Bratrská náklonnost tvoří další a nový předěl, novou oblast v životě víry. Bratrská náklonnost je dokonce v jistém slova smyslu protikladem ke Zbožnosti. Jestliže Zbožnost náležela v té mé směle strukturní analogii kukle, pak Bratrská náklonnost přísluší motýlu. Kukla je tak trochu stále ještě housenka, která zemřela sama sobě, je v rakvi, rozpouští se na „prvočíslo“ a nechává se Bohem přeuspořádat v jiného tvora. To samé se děje s námi, když jsme ve Zbožnosti sami s Bohem a zvláště pak tehdy, když končíme se svými silami v zápase o nějakou změnu, ale zůstáváme stát ve víře před Bohem, pak přichází Boží moc k vysvobození a zázračné proměně. Bratrská náklonnost je však něčím jiným, je vůči Zbožnosti určitým protikladem ve smyslu orientace našeho zájmu. Najednou se před námi otvírá celá oblast mezilidských vztahů, do kterých si Bůh také dělá nárok osobně vstupovat. Bůh si přeje, aby se i naše Bratrská náklonnost stala osobou, kterou je Ježíš Kristus, abychom měli takovou Bratrskou náklonnost, jakou měl on. Bez ní bychom totiž v nebeském království vůbec nemohli existovat, myslím si, že by i tam bez ní brzy vznikly války. Mohlo by se zdát, že mít Zbožnost je tou nejvyšší metou, které lze na zemi dosáhnout, jsem-li s Bohem, kam bych ještě více stoupal? Nemyslím si, že by v tomto smyslu Bratrská náklonnost převyšovala Zbožnost, je spíše druhou stranou téže mince. Ježíš ji vyjádřil dvojitým nejvyšším přikázáním:

Přistoupil k němu jeden ze zákoníků ... a zeptal se ho: „Které přikázání je první ze všech?“ Ježíš odpověděl: „První je toto: Slyš Izraeli, Hospodin, Bůh náš, jest jediný pán; miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly! Druhé je toto: Miluj svého bližního jako sám sebe! Většího přikázání nad tato dvě není.“ (Marek 12, 28–31)

Také toto dvojí přikázání vlastně řeší dvě strany téže mince. Vztah k Bohu a vztah k lidem. Vztah k Bohu je na prvním místě, ale vztah k lidem je o to náročnější a zdá se dokonce, že to první podmiňuje a garantuje. Láska k Bohu není možná bez lásky ke Kristu, protože v něm se nám Bůh zpřístupnil a stal se lidsky přijatelným a láska ke Kristu není možná bez následování té lásky, jakou měl on k lidem. Jan k tomu říká:

Řekne-li někdo: „Já miluji Boha“, a přitom nenávidí svého bratra, je lhář. Kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí. A tak máme od něho toto přikázání: Kdo miluje Boha, ať miluje i svého bratra.

(1. Janova 4,20)

Nestačí mít tedy jen zbudovanou Zbožnost a myslet si, že už víc nepotřebuji. Ke své Zbožnosti je třeba ještě přidat Bratrskou náklonnost, je to nutnost. Je totiž třeba nechat také proměňovat do podoby Krista i své vztahy s lidmi. Potíž začíná ovšem v tom, že naše vztahy se neodehrávají jenom v nás, ale především mezi námi.

Je k nalezení nějaká paralela při putování Izraelitů pouští? Je. Opravdu, konflikt ve vztazích se odehrál až na konci cesty těsně před vstupem do Jordánu. Když si Izraelité mohli prohlédnout zaslíbenou zemi z hory Nebó, nesestoupili hned k Jordánu, aby ho překročili a aby vešli do země, ale putovali dál, ještě asi 100 km na sever do Bášanu, kde podstoupili boje s králem Ógem a dobyli 60 hrazených měst. Tam poprvé po 40-ti letech putování hrozilo, že dojde k

rozdělení Božího lidu. Gádovci a Rúbenovci se chtěli trhnout a zůstat v Zajordání, neboť při rozdělování obdrželi tuto zemi za dědictví. (orientační pozn.: Zajordání je územím z pohledu putování pouští teprve před Jordánem. Zajordání je za Jordánem z pohledu zaslíbené země.) Žádali Mojžíše, aby je nevodil přes Jordán. Mojžíše to tenkrát dost rozhněvalo:

Mojžíš Gádovcům a Rúbenovcům vytkl: „Což vaši bratři půjdou do boje a vy si zůstanete tady? Proč berete Izraelcům odvahu přejít do země, kterou jim dal Hospodin? Zrovna tak se zachovali vaši otcové, když jsem je poslal z Kádeš-barneje, aby zhlédli zemi. - - - A teď jste nastoupili vy na místo svých otců, zplozenci hříšných lidí, abyste ještě stupňovali Hospodinův hněv planoucí proti Izraeli. Když se od něho odvrátíte, nechá Izraele na poušti ještě déle. Tak uvedete na všechn tento lid zkázu.“

(Numeri 32, 6-15)

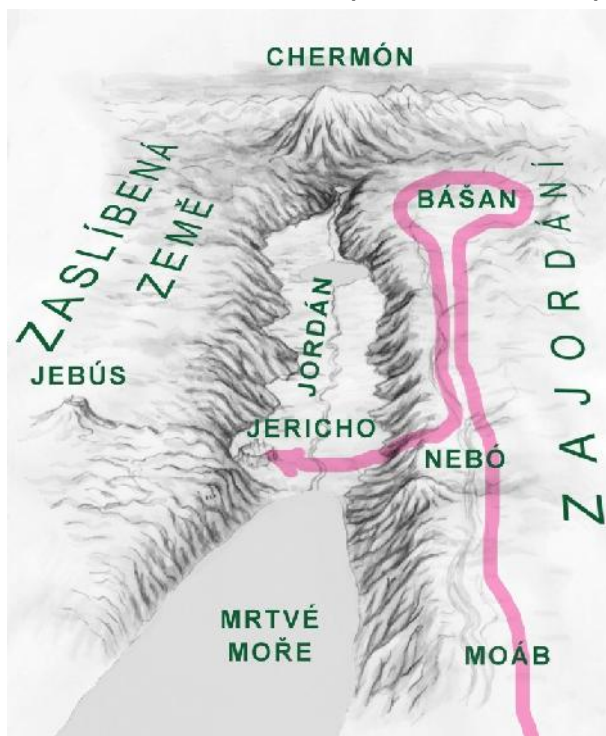
Pokud mám brát Mojžíšova slova vážně, mělo by rozdělení Božího lidu na poušti katastrofální následky pro všechn lid. Písmo tento všechn lid, který vyšel z Egypta nazývá – **celá pospolitost**. Toto označení se už v Bibli potom nikdy nevyskytuje. Z nějakých důvodů bylo potřeba, aby se celá pospolitost „vrodila“ do zaslíbené země jako celek a ne po částech. Že se jednalo o jedinečný a vyjimečný okamžik, ukazuje i to, že se zastavily vody Jordánu, aby celý národ Izraele mohl projít suchou nohou a také přestala padat mana. Tím důvodem je církev. Je to znamení pro nás, abychom porozuměli tomu, že všichni, kteří vyšli z „Egypta starého života“ a prošli pouští, patří k sobě jako **celá pospolitost** a že dohromady tvoříme jedno **tělo Kristovo**.

Mám za to, že pojem Bratrská náklonnost z 2P1(5-7) v sobě skrývá složitou a náročnou spleť vztahů od těch partnerských v manželství spolu s výchovou dětí, přes spolupráci bratří, nebo skupin ve sboru, přes vztahy k autoritám, až po vztahy přesahující kompetenci jednotlivce, jako jsou vztahy mezi sbory různých církví ve městě, nebo složitá politika mezidenominačních vztahů v národě. A to vše ještě máme přidat ke své víře? To je přeci náročnější, než to všechno doposud, znamená to snad, že jsme teprv uprostřed pouště, ačkoliv jsme už zvládli Zbožnost? Skoro to tak vypadá, ale naštěstí další růst ve vztazích se už neřešil na poušti, ale v zaslíbené zemi. Gádovci a Rúbenovci totiž činili pokání z toho, že nechtěli jít s ostatními do Jordánu a prohlásili před Mojžíšem:

„Vystavíme zde ohrady pro svá stáda a města pro své děti. My však potáhneme ve zbroji v čele Izraelců, dokud je nevedeme na jejich místo. - - - Nenavrátíme se do svých domovů, dokud se všichni Izraelci neujmou svého dědictví.“

(Numeri 32, 16-18)

Často se izraelské kmeny připodobňují k denominacím v církvi. Izraelské kmeny se také od sebe lišili různým zaslíbením a požehnáním, které jim udělal Mojžíš před svou smrtí (viz. Pátá Mojžíšova 33). To, co udělali Gádovci a Rúbenovci je tedy velikou výzvou, jak porozumět tomu, co je to Bratrská náklonnost podle Boží vůle. Tím prvním duchovním rozměrem, který ještě Zbožnost neznala, je **oběť**. Chceme-li se více přiblížit Kristovu charakteru, budeme muset být připraveni se obětovat pro druhé. Gádovci a Rúbenovci prokázali, že porozuměli Božímu duchu a obětovali se

pro své bratry a k prospěchu celé pospolitosti. Ačkoliv měli už své dobyto, své dědičné území již měli obsazené svými rodinami, šli dokonce v první linii dobývat území pro své bratry a ještě slíbili, že se nevrátí do svých domovů dříve, než budou mít všichni jejich bratři z jiných kmenů to samé, co oni. Americký prorok a učitel, Francis Frangipane napsal ve své knížce „Boží dům“:

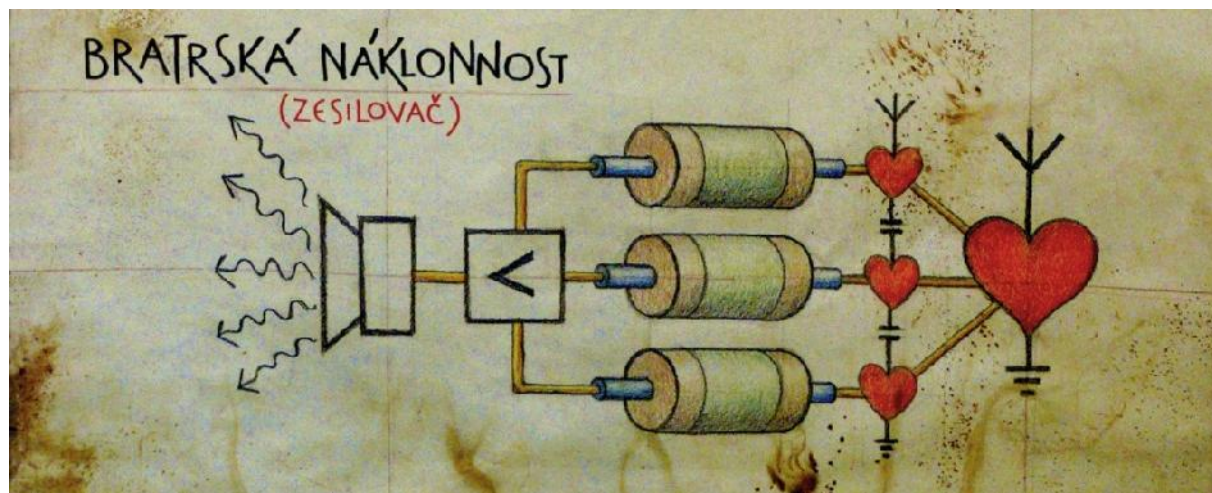
Musíme být vyzbrojeni a připraveni bojovat za své bratry, ale na druhou stranu i za ostatní místní sbory. - - - Přímluvci nejsou vychováváni jenom proto, aby chránili a bránili křesťany, ale také k tomu, aby před nimi šli a pomáhali jim získat jejich dědictví v Kristu. Modlíme se, aby se Rúbenův a Gádův postoj stal postojem dospělých sborů v každém městě.
F. Frangipane - Boží dům

V mé elektrikářské metafoře jsem postihl jen jednu z mnoha funkcí Bratrské náklonnosti a tou je **bratrská synergie** (součinnost). Její účinnost je vskutku nadpřirozeně mocná a v Písmu je prorocky vyjádřena v Mojžíšově písni:

Jak to, že jeden zažene tisíc a dva zaženou na útěk deset tisíc!

(5. Mojžíšova 32,30)

Tak silně exponenciální nárůst moci je nadpřirozeným úkazem duchovní součinnosti bratří, kteří se společně modlí v zápase proti silám temnoty za společnou věc.

Výsledná účinnost takových modliteb je pak mnohonásobně vyšší, než by byl jen prostý aditivní součet, kdyby se samostatně modlili jednotlivci. Když se sjednotíme, Ježíš má pak větší prostor k projevení své moci a demonstraci toho, že už zvítězil nad Satanem a nad všemi silami temnoty. Ježíš k tomu říká:

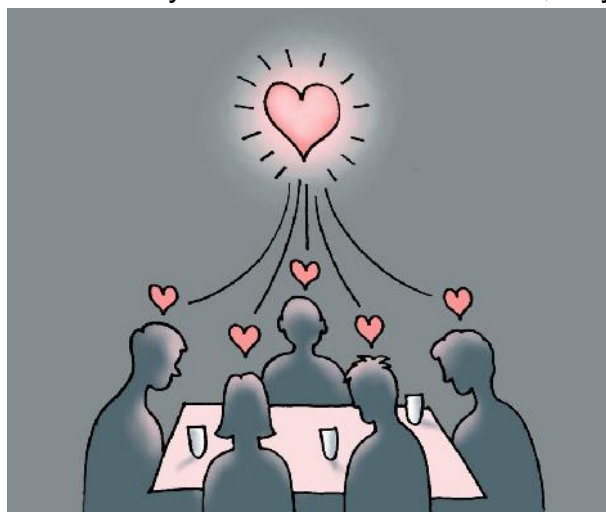
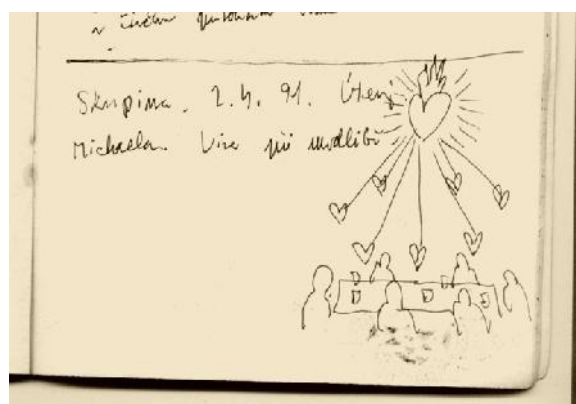
„Opět vám pravím, shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“
(Matouš 18, 19-20)

Když se modlím sám, mohu se modlit jen v síle toho ducha, kterého mám a v síle té víry a zbožnosti, jaké jsem dosáhl, ale když se shodneme dva nebo tři (samozřejmě, že i více), už tvoříme malé společenství a Ježíš pak sám osobně může být uprostřed nás. Uprostřed jednotlivce být nemůže, než jenom tak, jak to umožňuje jeho osobní zbožnost. Když se nás tedy modlí víc, máme opravdu něco navíc, co vychází z podstaty společenství, co do toho nevnáší nikdo s přítomných a co ani nemůže být jen prostým součtem přítomných. Je to jako mocný zesilovač a je to sám Ježíš. Nejlépe se to uplatňuje na domácích skupinkách, které jsou určeny k tomu, abychom tam sdíleli své osobní problémy, nebo zkušenosti a pak se pokud možno v jednotě srdce modlili za věci veřejné i soukromé. Někteří bratři to necítí a mám obavu, že vůbec netuší, že něco takového funguje. Několikrát jsme se ve dvou modlili s jedním bratrem, který byl v modlitbě velmi horlivý, ale neustále jsem měl pocit, že mne „přemodluje“. Když se to už poněkolkrát neměnilo a už jsem to nemohl vydržet, řekl jsem mu, že mám takový pocit, že se nemodlí se mnou, ale vedle mě. Vůbec nechápal o co mi jde, bylo však zřejmé, že moje modlitby k těm svým vůbec nepotře-

boval. Bratrskou synergii nevnímal a pak zřejmě ani Krista, který by rád byl mezi námi. Když jsem se modlil se svojí nemocnou maminkou, modlil jsem se úplně jinak než s naším pastorem. Vnímal jsem to velmi intenzivně, vždycky jsem se snažil hledat Krista v tom druhém, nebo jeho pohled na toho druhého. S maminkou jsem se modlil tak, abych ji nevyděsil a neodradil od dalších modliteb a tak, aby mi rozuměla, jakobych se nemodlil jenom za ní, ale také jakoby tak trochu místo ní. Snažil jsem se projevit soucit a udělat jí radost tak, jak jsem si myslel, že by to udělal Ježíš. Myslím si, že ta pravá synergie přichází až tehdy, když se shodnou naše srdce, nestačí tedy jen věcná shoda na modlitebním tématu (i když i ta je někdy vzácná).

Dovršte mou radost a buďte stejné mysli, mějte stejnou lásku, buďte jedné duše, jednoho smýšlení. (Filipským 2,2)

Něco takového nám Pán dal zakusit v úplných začátcích na jedné z prvních domácích skupinek, kde jsme to všichni prožívali velmi intenzivně, slavnostně a zodpovědně a protože byl ještě čas probuzení, bylo mnohem víc proroctví, znamení a zázraků, přestože jsme Bibli ještě moc neznali. Bylo to v dubnu roku 1991, kdy

jsem si zaznamenal do sešitu vidění, které přijala a popsala sestra Michaela, tehdy jí bylo asi 14 let. Říkala, že viděla (vnitřním zrakem za zavřenými očima), když jsme se modlili, že se od každého z nás, kdo seděl u toho stolu, oddělilo malé zářící srdce a všechna ta srdce se vznesla a spojila nad stolem v jedno veliké, nádherné a zářící srdce. Pán nám tím ukázal, že se naše srdce sjednotila v lásce a Ježíš tak mohl být mezi námi. Ukazuje to však i na zvláštní strukturu, jak funguje tělo Kristovo.